

JONATHAN TROPPER

Leven na Hailey

Vertaald door Daniëlle Alders

Russ is stoned. Dat is te zien aan het wit in zijn ogen, dat eigenlijk eerder glazig roze is onder het flikkerende, gele licht op de veranda, aan de donkere schijven van zijn verwijde pupillen, de manier waarop zijn oogleden lui op half zeven hangen en aan de zorgeloze manier waarop hij nonchalant tegen de kwade politieagent aan leunt die hem tegen mijn voordeur overeind houdt, alsof het drinkmaatjes zijn, die na sluitingstijd de nacht in wankelen. Het is even na middernacht, en toen de deurbel ging lag ik in mijn normale houding op de bank uitgespreid, half in slaap, maar volledig dronken, mezelf te kwellen door willekeurige herinneringen uit mijn geest los te scheuren als lucifers uit een mapje, waarbij ik ze een voor een afstreek en mezelf slaperig in brand stak.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

‘Hij is slaags geraakt met een paar andere jongeren bij de 7-Eleven,’ zegt de politieagent, terwijl hij Russ aan zijn bovenarm vasthoudt. En nu zie ik de wonden en blauwe plekken op Russ’ gezicht, de kwade, sikkelvormige kras over zijn hals. Zijn zwarte T-shirt is onherstelbaar uitgerekt en gescheurd rond de hals, en zijn oor bloedt, omdat een van zijn oorbellen ergens achter is blijven haken.

‘Gaat het?’ vraag ik aan Russ.

‘Rot op, Doug.’

Ik heb hem al een tijdje niet gezien, en hij heeft gezichtshaar laten groeien, een ruig klein plukje haar net onder zijn onderlip.

‘Bent u zijn vader niet?’ vraagt de politieman.

‘Nee. Dat ben ik niet.’ Ik wrijf met mijn vuisten in mijn ogen en probeer weer bij mijn positieven te komen. De whiskey had zijn laatste slaapliedje voor me gezongen en in de zojuist uiteengespatte stilte voelt alles nog steeds alsof het onder water plaatsvindt.

‘Hij zei dat u zijn vader was.’

‘Hij heeft me zo’n beetje verstoten,’ zegt Russ verbitterd.

‘Ik ben zijn stiefvader,’ zeg ik. ‘Dat was ik in elk geval.’

‘Dat was u.’ De politieagent zegt dit met de uitdrukking op zijn gezicht van iemand die bedorven Thais voedsel heeft geproefd, en hij werpt me een strenge blik toe. Het is een grote kerel, dat moet je ook wel zijn om Russ omhoog te houden, die op zijn zestiende al meer dan 1,80 meter is, breedgeschouderd en stevig. ‘U ziet er jong genoeg uit om zijn broer te zijn.’

‘Ik was getrouwd met zijn moeder,’ zeg ik.

‘En waar is zij dan?’

‘Ze is er niet meer.’

‘Hij bedoelt dat ze dood is,’ zegt Russ minachtend. Hij heft zijn hand op en laat hem in een neergaande boog zakken, fluitend terwijl hij naar beneden gaat, waarna hij tussen zijn tanden door sist om het geluid van een ontploffing te produceren. ‘Da-ag.’

‘Kop dicht, Russ.’

‘Zorg er maar voor, Doug.’

De agent klemt zijn dikke vingers steviger om Russ’ arm. ‘Even stil, jongen.’

‘Ik ben je jongen niet,’ snauwt Russ, die zich tevergeefs probeert aan de ijzeren greep van de agent te ontrukken. ‘Ik ben niemands jongen.’

De agent drukt hem met gemak tegen de deurpost om zijn wild slaande armen in bedwang te houden en wendt zich weer tot mij. ‘En de vader?’

‘Dat weet ik niet.’ Ik wend me weer tot Russ. ‘Waar is Jim?’

Russ haalt zijn schouders op. ‘Een paar dagen in Florida.’

‘En Angie?’

‘Die is bij hem.’

‘Hebben ze je alleen gelaten?’

‘Het was maar voor twee nachtjes. Ze zijn morgen weer terug.’

‘Angie,’ zegt de agent.

‘De vrouw van zijn vader.’

De agent kijkt geïrriteerd, alsof we hem hoofdpijn bezorgen. Ik wil hem alles uitleggen, laten zien

dat het echt niet zo verkloot is als het allemaal lijkt, maar dan herinner ik me weer dat dat wel zo is.

‘Hij woont hier dus niet?’

‘Vroeger wel,’ zeg ik. ‘Ik bedoel, dit was het huis van zijn moeder.’

‘Hoor eens,’ zegt de agent vermoeid. Het is een man van middelbare leeftijd, met een snor als een grijzende rups en vermoeide ogen. ‘Wat hij ook heeft gerookt, ik heb er niets van op hem aangetroffen. Mijn dienst is net voorbij, en ik heb geen zin om nog een uur de papierhandel voor dat joch af te handelen, vanwege een stomme knokpartij op een parkeerplaats. Ik heb zelf drie jongens. Hij doet nu wel heel stoer, maar in de auto moest hij huilen en vroeg hij of ik hem hierheen wilde brengen. Dus dit zijn de mogelijkheden. Ik kan hem meenemen naar het bureau en hem beboeten voor een handjevol overtredingen, of u kunt hem binnenlaten en me beloven dat het nooit meer zal gebeuren.’

Russ staat me alleen maar nukkig aan te staren, alsof dit allemaal mijn fout is.

‘Het zal nooit meer gebeuren,’ zeg ik.

‘Goed dan.’ De agent laat Russ los, die zijn arm met kracht wegtrekt en dan het huis in stormt en de trap op naar zijn kamer, terwijl hij me een blik vol pure haat toewerpt, die als een harpoen de dikke huid van mijn dronken verdoving doorboort.

‘Dank u wel, agent,’ zeg ik tegen de politieman.

‘Het is echt een goed joch. Hij heeft alleen een moeilijk jaar gehad.’

‘Het is maar dat u het weet,’ zegt de agent terwijl hij bedachtzaam aan zijn kin krabt, ‘dit is niet de eerste keer dat hij in de problemen is geraakt.’

‘Wat voor problemen?’

De agent haalt zijn schouders op. ‘De gebruikelijke. Vooral vechten. Vandalisme. En hasj is hem duidelijk ook niet onbekend. Ik weet niet hoe het hier zit, maar iemand moet er eens voor zorgen dat hij ’s avonds op tijd binnen is, en misschien hulp voor hem regelen. Anders gaat hij echt in de problemen komen.’

‘Ik ga wel met zijn vader praten,’ zeg ik.

‘De volgende keer wordt er proces-verbaal opge maakt.’

‘Ik begrijp het. Nogmaals bedankt.’ De agent werpt me een laatste sceptische blik toe, en ik zie mezelf door zijn ogen: verfomfaaid, ongeschoren, met bloeddorlopen ogen en half lam. Ik zou ook sceptisch zijn. ‘Het spijt me van uw vrouw,’ zegt hij.

‘Ja,’ zeg ik, terwijl ik de deur achter hem dichtdoe. ‘Mij ook.’

Boven is Russ in het donker van wat eens zijn kamer was onder de dekens gekropen. Alles is precies zoals hij het heeft achtergelaten, omdat ik, zoals bij bijna elke andere kamer in het huis, niets heb

veranderd in het jaar na Haileys dood. Het huis is net een foto van het leven dat we ooit hadden, genomen vlak voordat het werd vernietigd. Ik sta in de gang, van achteren verlicht, en mijn schaduw valt op de plooiën en vouwen van zijn dekbed terwijl ik iets probeer te verzinnen om tegen deze vreemde, boze jongen, met wie ik op de een of andere manier een band hoor te hebben, te zeggen.

‘Ik hoor je heus wel ademen,’ zegt hij, zonder zijn gezicht van het kussen te tillen.

‘Sorry,’ zeg ik en ik stap de kamer binnen. ‘Waar ging dat gevecht over?’

‘Niets. Die klootzakken begonnen ons gewoon te zieken.’

‘Zitten ze bij jou op school?’

‘Nee, ze waren ouder.’

‘Het lijkt me dat je niet zo goed kunt vechten als je stoned bent.’

‘Klopt.’ Hij rolt om en tilt zijn hoofd op om minachtend naar me te grijnzen. ‘Vind je echt dat jij de aangewezen persoon bent om me de les te lezen over de slechte kanten van drugs, “Captain Jack”?’

Ik zucht.

‘Ja. Dat leek mij ook,’ zegt hij, en hij rolt weer terug op zijn kussen en begraaft zijn gezicht in zijn armen. ‘Hé, het is godverdomme een lange nacht geweest, dus als je het niet erg vindt...’

‘Ik heb haar ook verloren, Russ,’ zeg ik. Met zijn gezicht op zijn armen maakt hij een geluid dat een spottend gesnuif kan zijn of een gesmoorde snik, dat kan ik niet goed uitmaken.

‘Doe de deur achter je dicht,’ fluistert hij.

Je weet nooit wanneer je doodgaat, maar misschien weet iets in je het wel, bestaat er een of ander bewustzijn van je cellen, dat weet heeft van het kosmische aftellen en plannen begint te maken, want op de laatste avond van haar leven verraste Hailey me door een bloedrode jurk te dragen, laag uitgesneden en strak op de juiste plekken. Het was bijna alsof ze wist wat er stond te gebeuren, dat dit onze laatste avond samen zou zijn en alsof ze vastbesloten was te voorkomen dat ze te snel zou vervagen in de verwassen kleuren van het geheugen.

Ik kon mijn ogen niet van haar afhouden, waarbij ik langer dan gewoonlijk naar de bekende rondingen en contouren van haar lichaam keek, dat na een kind en bijna veertig jaar nog steeds lenig en gespierd was, naar de zachte holtes bij haar uitstekende sleutelbeenderen, haar witte, satijnzachte huid, en ik verlangde naar haar op een manier waarop je over het algemeen niet meer naar iemand verlangt met wie je al bijna drie jaar naar bed gaat. Ik merkte dat ik overdacht wat de praktische verwickelingen zouden zijn als we van tafel zouden sluipen voor een vluggertje in de wc, stelde me ons

voor in de begrensde ruimte van de afgesloten wc, tussen de tongzoenen door giechelend om onze brutaliteit, terwijl ik haar tegen de muur druk, de rode jurk tot haar middel opgetrokken, haar gladde naakte benen om me heen geslagen, en zij me in haar trekt. Dat is nou wat er gebeurt als je maar lang genoeg in je eentje woont, met een uitgebreid zenderpakket.

Maar hoewel het beeld in mijn geest me zo opwond dat het oncomfortabel werd onder tafel, wist ik dat het niet zou gebeuren. Om te beginnen konden we niet allebei onopvallend wegglijpen. Verder was ik achtentwintig en Hailey bijna veertig, en hoewel ik graag wilde denken dat ons seksleven goed was, beter dan bij de meesten waarschijnlijk, maakten vluggertjes in openbare toiletten niet langer deel uit van ons repertoire. Eigenlijk hebben ze daar nooit deel van uitgemaakt, omdat ik smetvrezigerig ben aangelegd, en de gedachte om vloeistoffen uit te wisselen in aanwezigheid van allerlei soorten bacteriën is meer dan ik aankan.

Tijdens de rit naar huis kroop mijn hand steeds verder over de gladde roomkleurige uitgestrektheid van haar naakte dij, en tegen de tijd dat we de garage in reden zat haar hand in mijn broek. In het duister trok ik haar jurk omhoog en legde ik haar over de motorkap, die nog warm was en tikte van de rit, en toen waren wij heet en bonkten we en

waren we weer tieners, afgezien van het feit dat we er goed in waren, en de auto van ons was.

We moeten ons gevoel van nagenieten hebben uitgestraald als een radiator toen we een tijdje later het huis binnenkwamen, want Russ zette zijn videospelletje op pauze, wierp ons een vreemde blik toe, schudde zijn hoofd en zei dat we een kamer moesten nemen. ‘Dat hoeft niet,’ zei Hailey, en ze greep mijn hand en liep naar de trap. ‘Die hebben we al.’

‘Gadver!’ zei hij, en nadat hij zijn vonnis had uitgesproken ging hij nonchalant verder de ondoden op het breedbeeld te vernietigen. En Hailey en ik gingen naar boven om de goddelijke wetten en die van de staat New York te breken, wat we in extase deden, en we kusten, likten, dronken en verslonden elkaar met hernieuwde passie. Alsof het onze laatste dag was.

We waren nog net geen twee jaar getrouwd. Ik was uit het centrum verhuisd en bij Hailey en Russ ingetrokken, in het kleine koloniale huis waarin ze met haar eerste man, Jim, had gewoond totdat ze erachter kwam dat hij haar bedroog en hem eruit schopte. En ik moest nog steeds wennen aan de transformatie, om een man in een voorstad te zijn in plaats van een pik op jacht in de stad, om een stiefvader te zijn voor een norse tiener en het jongste

lid te zijn van het Temple Israel softbalteam, aan dinertjes en barbecues in de achtertuin en schooltoneelopvoeringen. Ik moest daar nog steeds allemaal aan wennen toen ze op het vliegtuig stapte om een klant in Californië te bezoeken en de piloot boven Colorado op de een of andere manier het luchtruim miste. En soms komt dat leven waar we pas net aan begonnen me even ijl voor als een wegstervende droom, en moet ik mezelf ervan overtuigen dat het echt was. Ik had een vrouw, zeg ik steeds weer tegen mezelf. Ze heette Hailey. Nu is ze er niet meer. En ik ook niet.

Maar daar gaan we het nu niet over hebben, want om erover te praten moet ik erover nadenken, en ik heb het het afgelopen jaar dood gedacht. Er zijn delen van mijn hersenen die er nog steeds onvermoeibaar over nadenken, over haar, als een afdeling Onderzoek & Ontwikkeling die volledig is gewijd aan het zoeken van nieuwe manieren om te treuren en te rouwen en zelfmedelijden te hebben. En ik kan je vertellen dat ze er heel goed in zijn. Dus ik laat ze hun gang maar gaan.